ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Όπως είναι γνωστό, ο δημοσιογράφος Μανώλης Κυπραίος έχασε την ακοή του τον Ιούνιο του 2011 από βομβίδα κρότου λάμψης που έριξαν εναντίον του αστυνομικοί, γεγονός που κατήγγειλε τότε. Σήμερα, με ανάρτησή του στο facebook, καταγγέλλει περιστατικό αστυνομικής αυθαιρεσίας εναντίον του.

Μανώλης Κυπραίος

Αυτό που θα διαβάσετε είναι μια ιστορία “αστυνομικής τρέλας” με κατάχρηση εξουσίας και απειλών. Ενα ακόμη συμβάν αυθαιρεσίας από “όργανα του νόμου” που τους καλύπτει άλλες φορές η πολιτική απραξία και κάλυψη άλλες φορές η “συναδελφική αλληλεγγύη” της ομερτά. Γνωστής και ως ΕΔΕ (Εμείς Δεν Ευθυνόμαστε). Είναι μια ιστορία καθημερινή που μπορεί να έχει συμβεί σε πολλούς από εσάς. Που όμως δεν έχετε τη δύναμη να αντιδράσετε να μιλήσετε.

Εμείς οι “λίγοι” λοιπόν που μπορούμε το κάνουμε. Οχι γιατί έχουμε κάποια “βεντέτα” ούτε γιατί δεν έχουμε κάτι καλύτερο να κάνουμε στη ζωή μας. Εχουμε όμως χρέος εμείς οι λίγοι, να πράξουμε για τους πολλούς. Με όποιο κόστος, με όποια τιμωρία.

Γιατί, το κράτος αυτό εκδικείται. Σε πολεμάει διαολεμένα μέσα από μηχανισμούς που είναι δύσκολο έως αδύνατο να αντιμετωπίσεις. Το κράτος αυτό έχει στραφεί κατά των πολιτών του.
Και μη σας ξεγελάει το πρόσημο της κυβέρνησης. Αν είναι δεξιό ή αριστερό. Οι μηχανισμοί είναι οι ιδιοι και κληρονομούνται, προστατεύοντας η μια εξουσία την άλλη. Από την επιστροφή των φόρων του κράτους-“μπαταχτσή” έως την ψυχική και σωματική βιαιοπραγία αστυνομικών εναντίον πολιτών σε καθημερινή βάση.

Και μη βαυκαλίζεστε νομίζοντας πως κάτι θ’ αλλάξει από τους κυβερνώντες. Το αντίθετο. Το να φοράς μια τήβεννο δεν σε κάνει αυτόματα δημοκράτη. Ολοι κρίνονται από τις πράξεις τους.
Και οι πράξεις ως πηλίκο έχουν τον αριθμό “μηδέν”. Το απόλυτο τίποτα της πλάνης ενός σαλεμένου συμφερτού ψευτών και τυχάρπαστων αρλεκίνων.

Από τη φράση: “παλιά σπυριά εγώ δεν ανοίγω” μέχρι το: “η βία των δυνάμεων καταστολής πρέπει να σταματήσει. Δεσμευόμαστε… μπλα-μπλα-μπλα” και το τίποτα του αποτελέσματος, αποδεικνύεται πως μιλάμε για λύκους, παραλλαγμένους με προβιά. Κάλυψη και απόκρυψη. Η «Μασκιρόβκνα», για να χρησιμοποιήσω έναν όρο που οι πρώην κομμουνιστές σύντροφοι γνωρίζουν.

Και μια συμβουλή: Είναι προφανές πως θα σας στοιχίσει λιγότερο να μετεκπαιδεύσετε τους αστυνομικούς που έχετε υπό τις εντολές σας, από το να «κερνάτε καφέ» τους δημοσιογράφους και τους φωτορεπόρτερ. Εκ πείρας σας λέω πως πρώτον, πίνουμε πολλούς καφέδες και δεύτερον, νομοτελειακά πάντα θα υπάρχει ένα ζευγάρι μάτια που θα ελέγχει τις αυθαιρεσίες των αστυνομικών και της ηγεσίας τους. Πολιτικής ή φυσικής.

Δεν ξέρω ποια είναι τα τσακάλια και ποιο το καραβάνι, ξέρω όμως με σιγουριά πως τσακάλι δεν είμαι…

Παλεύοντας με την αστυνομική παράνοια…

Σάββατο μεσημέρι, 12η Δεκεμβρίου του σωτηρίου έτους 2015.

Βροχή και διαολεμένη κίνηση. Ενα συνηθισμένο κομφούζιο-για όσους οδηγούν σε αυτή την τερατούπολη. Ξαφνικά μια κυρία αποφάσισε να αλλάξει λωρίδα για να στρίψει μιλώντας με γερμένο κεφάλι στο κινητό της, αγνοώντας πως δεν είναι μόνη στο δρόμο. Ενστικτωδώς και η αντίδραση να την αποφύγω. Οπως θα έκανε ο καθένας.
Οϊμέ όμως, από πίσω ήταν μια ομάδα αστυνομικών της “ΔΙΑΣ”. Και ο τραγέλαφος ξεκινά…

Με την ένταση στο “κόκκινο” από το παραλίγο ατύχημα, μια μοτοσικλέτα της αστυνομίας με δυο επιβαίνοντες μου κάνει σήμα να πάω δεξιά, μπλοκαρισμένος στην κίνηση της λεωφόρου. Απορημένος το κάνω, θεωρώντας πως πρόκειται για έναν από τους ελέγχους της “σειράς”.

Ο ένας από τους αστυνομικούς (με το χέρι στο όπλο αφού είχε να αντιμετωπίσει γνωστή εγκληματική φυσιογνωμία) μου ζητά δίπλωμα, άδεια και ασφάλεια. Τα δίνω και προσπαθώντας να βγω έξω ο ίδιος εκνευρισμένος (προφανώς δεν είχαν πετύχει τον καφέ που έπινε) μου κλείνει την πόρτα στο πόδι. “Ας είναι” σκέφτομαι.
Και το “γαϊτανάκι” του παραλόγου ξεκινά…

Προσπαθώ να καταλάβω τι έχει γίνει. Μη βγάζοντας τα κράνη τους, χωρίς διακριτικά και κουκούλες σκιέρ προσπαθούσα να συνεννοηθώ μαζί τους. Οταν τους εξήγησα πως είμαι κωφός, εδέησε ο ένας εξ αυτών να βγάλει το κράνος και την κουκούλα…

Οϊμέ (δις) τι το ήθελα; Αφού εξακριβώθηκε από το κέντρο της Αμεσης Δράσης (ο Θεός να την κάνει) πως δεν ήμουν τελικώς εγκληματική φυσιογνωμία, δέχομαι απανωτές "κατραπακιές".

Απολαύστε διάλογο:

– Βιάζεσαι ρε;

-Οπως άλλα 5 εκατομμύρια πάντα σε αυτή την πόλη. Αλλά γιατί με σταματήσατε; (Σιγή ιχθύος ο χωρίς απόκρυψη «αντιπρόσωπος»).

– Θα μάθεις. Τι δουλειά κάνεις;

– Συνταξιούχος από τη δική σας περιποίηση τους απαντώ και νιώθω 4 ζευγάρια μάτια να με κοιτούν φονικά.

Τους εξηγώ το πώς και γιατί ρωτώντας τους παράλληλα γιατί δεν έχουν διακριτικά και γιατί φορούν τις κουκούλες σκιέρ, αφού αυτό αποκρύπτει τα χαρακτηριστικά τους.

Οι απαντήσεις είναι απίστευτες:

– Είμαστε κρυωμένοι μου λέει ο «διακριτικός» αστυνομικός και όσο για διακριτικά, να έχουμε μπροστά στο κράνος.
Και τι λέτε πως μου δείχνει; Το εθνόσημο!

-Μα αυτό είναι το εθνόσημο του απαντάω. Για να εισπράξω την απάντηση: Αμα σ' αρέσει. Τα παράπονά σου στον διοικητή μας στην ΓΑΔΑ.

Παρά το κρύο, ήταν ξεκάθαρο πως «τα αίματα είχαν ανάψει».
Ειδικά όταν ο ένας εξ αυτών μου λέει: «Τι να κάνουν και τα ΜΑΤ; Από το να τους κόψεις χρόνια, ας τα κόψουν αυτοί». Και αντιδρώντας του απαντώ: «Πώς να τους κόψω χρόνια; Με το μικρόφωνο, την φωτογραφική ή με το στυλό;».

– «Ολοι οι δημοσιογράφοι ίδιοι είστε» ανταπαντάει με έπαρση επεμβαίνων ένας από τους κουκουλοφόρους «αδιάκριτους» αστυνομικούς τραβώντας την κουκούλα του σκιέρ για να μιλήσει.

Περιμένοντας λοιπόν να δω τι έχει γίνει, έρχεται μια άλλη μηχανή με συνεπιβάτη έναν

ανθυπαστυνόμο που κρατούσε το μπλοκ κλήσεων. Όταν προσπάθησα να του μιλήσω εισέπραξα απανωτές απαξιωτικές κινήσεις από το χέρι του ώστε να μη τον πλησιάσω. Εμεινα εκεί που ήμουν και περίμενα να γράψουν την κλήση ώστε να μάθω που και πως παρανόμησα.

Αφού λοιπόν έγραψαν μετά από ώρα το κατεβατό -μιας και το στυλό είχε παγώσει- μου την δίνουν να την υπογράψω, τους ζητώ να μου πουν για ποιο λόγο μου κόβουν κλήση εφόσον ήταν από πίσω μου και είδαν πως έκανα ελιγμό αποφυγής τροχαίου. Ξανά σιωπή για δευτερόλεπτα ωσότου να πεταχτεί ξανά ο ένας εκ των «κρυωμένων» αστυνομικών και να μου πει: «Τα παράπονά σας κύριε δημοσιογράφε στον διοικητή μας».

Και παίρνοντας την κλήση μπροστά του, ο «διακριτικός» αστυνομικός μου την διαβάζει:

«Συνεχείς επικίνδυνοι ελιγμοί (sic) που έθεσαν τη ζωή άλλων οδηγών σε κίνδυνο». Πρόστιμο 700 ευρώ, αφαίρεση άδειας, διπλώματος, bonus-malus 9 και να βγάλω εγώ τις πινακίδες και να τις πάω στην ΓΑΔΑ εντός 3 ημερολογιακών ημερών γιατί δεν είχαν κατσαβίδι!

Όταν τους ρωτάω απηυδισμένος: «Γιατί το κάνετε αυτό; Είναι εκδικητικό» δέχομαι το πρώτο κύμα εξουσιαστικής απειλής: «Ας πρόσεχες» και δευτερόλεπτα αργότερα να δέχομαι το δεύτερο κύμα από τον «διακριτικό» αστυνομικό: «Δημοσιογράφε, σε είδα πως τράβηξες φωτογραφίες. Ετσι και τις δω πουθενά θα σου κόψω τα πόδια και θα σε κλείσω μέσα. Παραβιάζεις προσωπικά δεδομένα».

Μάλιστα… παραβιάζω προσωπικά δεδομένα σκέφτηκα. Εκτός από την κώφωση πρέπει να μου κόψουν και τα πόδια, ποιοι;
Αυτοί οι αστυνομικοί που με σταματούν χωρίς διακριτικά, με καλυμμένο το πρόσωπο, με ύφος χιλιών καρδιναλίων και μου κόβουν την πιο εξοντωτική κλήση που μπορούσαν γιατί ήμουν «αυθάδης» και δημοσιογράφος. Επιβεβαιώνοντας πως σε αυτή τη χώρα όποιος τολμήσει να αυθαδιάσει κατά της αρχής «τον τρώει η μαρμάγκα» ή μια ΕΔΕ. Το ίδιο αποτέλεσμα έχουν.

Εν πολλοίς, πηγαίνοντας στην ΓΑΔΑ να εκφράσω τη διαμαρτυρία μου, με πληροφόρησαν πως σαββατοκύριακο δεν υπάρχει αξιωματικός για την ΔΙΑΣ και μόνο Δευτέρα και Παρασκευή 9 με 2.
Α! Και να έχω μαζί μου και τις πινακίδες…

Αυτά λοιπόν είναι τα αποτελέσματα όταν δεν υπάρχει ο φόβος της τιμωρίας. Όχι εκδίκηση.

Τιμωρία βάσει του έρημου του Συντάγματός μας που το έχουν κάνει «κουρελόχαρτα». Μιας πολιτικής συγχορδίας συγκάλυψης που κοντά 5 χρόνια ψάχνει να βρει τους ενόχους αστυνομικούς σε σωρεία εγκληματικών και απάνθρωπων πράξεων. Και αν αμφισβητούν κάποιοι αυτά που γράφω, ας με αντιμετωπίσουν επί ίσοις όροις. Τα στοιχεία και οι αποδείξεις όμως θα τους οδηγήσουν ξανά στις τρύπες τους. Να είναι σίγουροι γι' αυτό.

Όταν λοιπόν ανεκπαίδευτοι και με έλλειψη στοιχειώδους παιδείας αστυνομικοί βγαίνουν στον δρόμο για να παραστήσουν τους Robocop ή τους Loone Ranger, ξέροντας πως στην καλύτερη περίπτωση θα κληθούν για ένα λουκουμάκι στις «Εσωτερικές Υποθέσεις» ή δεν θα αναγνωρίζονται λόγω ελλείψεως διακριτικών θα φέρονται σαν τους χωροφύλακες επί δικατορίας.

Όμως το ζήτημα είναι βαθύτερο και πιο σκοτεινό. Κανείς δεν μπορεί ν' αμφισβητήσει πια, πως μετά από ένα χρόνο η ελπίδα γονάτισε κάπου μεταξύ κλομπ και χειροβομβίδων και πως δεν υπάρχει «πρώτη φορά» αλλά «δυνατά, πάμε ξανά». Da Capo αν θέλετε (και εύχομαι τα όργανα να μη το μπερδέψουν με το γνωστό καφέ του Κολωνακίου. Λεφτά για καφέ δεν υπάρχουν).

Και αποδεικνύεται για μια ακόμη φορά, πως ο αξιωματικός της ΕΛΑΣ ήξερε καλύτερα από όλους μας όταν έλεγε στο Unfollow: «Εμείς είμαστε η ασπίδα των πολιτικών και αυτοί η δική μας».

Το ερώτημα όμως παραμένει: Από την αυθαιρεσία των «προστατών», ποιος θα μας προστατεύσει;